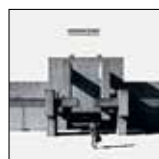

daar blijven we van gespaard. Heerlijk vinden we dat, want bij dit soort nummers is het net de 'menselijke' stem die ons doet afhaken. Nu is het puur genieten van heerlijk logge riffs die sludge, doom en stoner met elkaar vermengen. Voor de opnames rekruteerde het duo Maxime Rouquart (Barst, Vonnis) als tweede gitarist en Simon Felix voor synthesizers en samples. Het bandgevoel overheerst, de sludge is overdonderend, de riffs sterk, de bezieling ongeëvenaard. Nieuwoud wat deze bende, en wie er deel van zal uitmaken, op een podium weet neer te zetten, als het ooit eens weer kan. (pb)

Modern Stars

Psychindustrial

(MIACAMERETTA)

Het Italiaanse trio Modern Stars, bestaande uit Andrea Merolle, Barbara Margani en Andrea Sperduti, heeft

een uitstekende opvolger klaar voor hun debuut 'Silver Needles' uit 2020, ook al op Miacameretta. Muzikaal zijn de invloeden met voorsprong **Spacem 3**, gevolgd door **Suicide** en **Primal Scream**. Tekstueel en qua thematische insteek gaat het richting **Aldous Huxley** en **George Orwell**, die met respectievelijk 'Brave New World' en '1984' dystopische literaire klassiekers schreven. De band doorspekt het album met referenties aan beiden. 'Hypnopaedia' is een reactie op de onmenselijkheid van de hedendaagse samenleving, terwijl 'Artificial Wombs' een commentaar geeft op elke vorm van slavernij. Het epische 'Indian Donna Summer' heeft niet alleen enkele regels uit de klassieker 'I Feel Love' van **Donna Summer** en **Giorgio Moroder** te bieden, maar tevens stukken uit de speech van John The Savage in zijn rebellie tegen Mustapha Mond (Huxley). Het instrumentale 'War Is Peace' verwijst dan weer naar 'The Theory And Practice Of Oligarchical Collectivism', een fictief boek dat voorkomt in '1984'.

Jessica Moss

Phosphenes

(CONSTELLATION RECORDS)

Uiterst trage, lange halen van een strijktok over vioolsnaren. Snaren van een flink aantal violen, verspreid

over een ruimte waarvan je niet direct kunt vaststellen of het een immense hal is, dan wel een veld omsloten door beboste heuvels die zich huiverend in dichte mist hullen. De samenklanken zijn weids, groots, spreiden zich uit over een breed spectrum. Toch is hier maar één persoon aan het werk, de Canadese violiste Jessica Moss. Anders dan langdenote **Sarah Neufeld** blijft ze ver van het gladde ijs van tanden schilferende zoetigheid. In de drie delen van 'Contemplation' roepen haar vervelvoudigde violen het beeld op van een open plek in een bos, omzoomd door immens hoge bomen, een groene kathedraal. Op de andere nummers is ze ook zingend aanwezig, als een droomwezen van gaas, dat tussen de gestreken kolommen en muren rondzweeft. In

Kate Moore

Revolver

(UNOUNDS)

Het getuigt van lef en een gevoel voor humor om een album 'Revolver' te noemen, en daar een nummer op te

zetten dat 'The Boxer' heet. Dat is precies wat componist Kate Moore gedaan heeft. Bij haar muziek moet

je niet denken aan **The Beatles** en **Simon & Garfunkel**. En al helemaal niet aan het geweld dat in de titels besloten lijkt te liggen. 'Revolver' lijkt eerder te duiden op de rustig roterende akkoorden die de basis voor het titelstuk vormen. Moore schreef de compositie, uitgevoerd door vijf Australische musici, voor een choreografie van Australiër Ken Unsworth. De muziek is meestentijds transparant en breekbaar, al helemaal in het eerste stuk, waarin percussionist Claire Edwardes (in 2000 winnaar van het Eindhovense Tromp Concours voor slagwerk) instrumenten van aardewerk bespeelt. Aanzienlijk borsteliger is het driedelige 'Song Of Ropes' voor cello, waarin Rowena Macneish de snaren met schuurpapier lijkt te bespelen. Daarna doet 'Way Of The Dead', met een hoofdrol voor Anna McMichael op viool, bepaald luchtig en doorzichtig aan – zij het met een intens droeve onderton. Met zachte maar zelfverzekerde hand weeft Moore op 'Revolver' fijnzinnige sluiers met aanlokkelijke patronen in pastel tinten. Dit is een album dat weldadig ademt, en daarmee de luisteraar alle ruimte biedt om te ademen en zich mee te laten drijven op diepe, hemelse bespiegelingen. (rvp)

'Distortion Harbour' geeft ze lucht aan een doorvoelde eenzaamheid, een ziel die onbereikbaar is voor contact, een simpele aanraking. Deze muziek is tevoorschijn gekomen uit de duisterste diepten van het isolement, dat de wereld al bijna twee jaar in een ijzige, doodse greep houdt. Angstaanjagend, huiveringwekkend. In het afsluitende 'Memorizing And Forgetting' neemt Moss plaats achter een net niet goed gestemde piano. Terwijl ze aarzelende akkoorden speelt, zingt ze er in een zacht, licht galmend koor overheen, en speelt ze op haar viool intense rouw. Misschien niet heel opgewekt, maar wel troostrijk. (rvp)

[MULTER]

Basisrealität/ Armutsgewöhnungszuschlag/ Wolkenkuckuckshelm

(AUFABWEGEN)

De voorbije jaren was het erg stil rond dit experimentele dreun trio uit Dortmund. Maar nu achten ze de

tijd rijp om hun tot hiertoe meest ambitieuze studiowerk uit te brengen: een driedubbelalbum. Gitaardrones vormen de basis waarop verder gebouwd wordt met allerlei veldopnamen (we horen onder andere een stations-sfeer met gemanipuleerde klokken en een vrouwelijke omroepster), synthesizers, natuurgeluiden (massa's vogelzang, uiter-aard) en verschillende Duitse spreekstemmen. De titels van de stukken zijn haast even ambitieus als het formaat, wat dacht je bijvoorbeeld van 'Disruptive Launenfehl-regulationsstörung' als naam voor een ritmisch experiment? Gitarist Hellmut Neidhardt is misschien beter bekend van zijn soloproject **N** (een naam die veel hits oplevert als je hem op het internet opzoekt) en Mal Hoeschen verstoort in een vorig leven bunkergeesten als **A.B.G.S.**. De mastering is het werk van een andere oude bekende: **Fear Falls Burning**. Zes plaatkanten is lang, zeker als je een volledige zijde met onze gevederde vrienden vult, maar daartegenover staan kwalitatieve drones, en enkele zeer geslaagde soundscapes met diep filosofische breinbrekers als 'Unerwartete Erwartungshandlung'. (pv)

Nation of Language

A Way Forward

(PIAS)

De wereld kan altijd wel een **Depeche Mode** van de vroege jaren 1980 of een dito **Orchestral Manoeuvres in the Dark** of **Kraftwerk** gebruiken.

Ian Devaney, Aidan Noell en Michael Sue-Poi uit Brooklyn verstoppen op hun tweede album dan ook nergens

hun liefde voor dat retro synthpop-geluid. Kunnen ze ook niet, zelfs al zouden ze het willen. Anno 2021 mag dit weer volop en er zijn ongetwijfeld oren zat voor wie dit nieuw en fris klinkt. En dat doet het – door ook wat subtiele krautrockelementen, geleend van **Cluster** bijvoorbeeld toe te voegen – best wel. 'A Way Forward' uitroepen tot een revelatie of een instant genreklassieker, zoals het Britse hypefabriekje NME, is echter wat te veel eer voor het trio, maar met nummers als opener 'In Manhattan', 'Fractured Mind' of het slepende en melancholische 'A Word And A Wave' onder de arm duwt Nation of Language wel enkele fijne geloofsbriefjes in onze oren. Gedurende veertig minuten lijkt het leven even zorgeloos; precies dát is de verdienste van dit album. (swat)

Nonexistent

S/t

(DOWNWARDS RECORDS)

Nonexistent is een samenwerking van drie muzikanten met een mooie staat van dienst: **Alexander**

Tucker, lid van **Grumbling Fur** en de man achter de nerveuze elektronica van **Microcorps**, **Astrud Steehouder** van **Paper Dollhouse** en **Luke J Murray**, die als lid van **The Ice Man Junglist Kru** bizarre dronescapes van opgerekte en stukgefilterde grime-tracks maakt. Samen produceren ze als Nonexistent een negental donkere ambientnummers die de nodige draaibeurt nodig hebben om er de volle diepte van te kunnen doorgronden. Het trio stapelt dikke lagen drones op synths op Tuckers bewerkte cello op nog meer drones, met veel aandacht voor de textuur en de constante wisselwerking tussen de verschillende geluiden. Sommige nummers neigen naar filmische synthesizer-ambient, op andere momenten geven vage stemmen die de mix in en uit weven de muziek een occult randje. Het sluitstuk is als de soundtrack van een regelrechte nachtmerrie, een onbestemd en ijselijke mix van doffe dreunen, atonale hoorns en nerveus sissende ruis. Sommige nummers leunen een beetje lang op hetzelfde idee, en zijn daardoor minder interessant, maar wanneer alles klopt, ontstaat er fraaie, hypnotiserende muziek in de stijl van **Cyclobe** of **UnicaZürn**. (msch)

NOW Ensemble & Sean Friar

Before And After

(NEW AMSTERDAM)

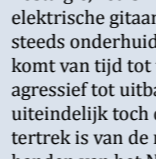
In een interview met 15questions.net doet de Amerikaanse componist Sean Friar wat aanbevelingen. Zo wil

hij mensen aansporen om het werk van de Roemeense filosoof Emil Cioran te lezen. Die wordt wel omschreven als de meest deprimerende schrijver in zijn vakgebied, maar Friar is zeer te spreken over het meeslepemde enthousiasme waarmee Cioran de mensheid fileert. Dat sluit aardig aan bij 'Before And After', een stuk dat hij voor het NOW Ensemble schreef. Het is een overpeinzing rond de levenscyclus van beschavingen, zegt hij. Over de kleine plaats die wij als mensen innemen in het grotere ritme van de wereld. De verschillende delen verbeelden onstuitbare groei en vooruitgang, een terugverlangen naar een fictieve gouden eeuw, ideaalbeelden van het begin van beschaving, en het gevoel dat mensen een verboden grens voorbij gegaan zijn. De muziek ademt vaak inderdaad nostalgie, zoals in 'Solo', maar met de elektrische gitaar als motor zit er steeds onderhuidse dreiging in. Die komt van tijd tot tijd onverwachts en agressief tot uitbarsting, alsof dat uiteindelijk toch de bepalende karaktertrek is van de mens als soort. In handen van het NOW Ensemble klinkt die dubbelhartigheid volkomen overtuigend. Met piano en elektrische gitaar doet de groep qua klank soms denken aan het Nederlandse

Offensive Defiant Disorder

S/t

(INFERTILE CRESCENT RECORDINGS)

De geest van **Muslimgauze** leeft voort in dit politiek geïnspireerde project uit Rotterdam. We horen krak

dezelfde drum-'n-bass, Arabische melodische invloeden, moslimgezangen, en stemsamples. Opener 'Hierophant' is zelfs zo getrouw gemaakt dat de sound geen seconde van het origineel te onderscheiden is. Maar toch heeft dit album enkele verrassingen in petto. Zo zijn er gitaarsamples te horen, en er zijn

enkele passages die meer naar muziek concrete overhellen. Met het titelnummer komen we zelfs in de buurt van iets dat naar vocalen neigt. Helaas zijn ze dermate geconstipeerd gebracht, dat het experiment wat ons betreft niet voor herhaling vatbaar is. Daartegenover staat het strakke 'Assange' dat in zijn eentje al de aankoop van dit album rechtvaardigt. Nu is de vraag: komt er nog een vervolg, en vooral, hoe zal dit klinken? Want het zou best wel kunnen dat na tweehonderd releases van Muslimgauze, die markt een klein beetje verzadigd is. (pv)

Old Time Relijun

Musicking

(IK RECORDS)

Zoals de eigenzinnige spelling van band- en albumnaam al doet vermoeden, doet Old Time Relijun op 'Musicking'

geheel zijn eigen ding. Het improvisatie-gevoel dat de nummers opwekken, gecombineerd met de losbandige songteksten en het stemgeluid van zanger Arrington de Dionyso, dragen bij aan de indruk dat de band helemaal in hun nopjes is: en dat werpt zijn vruchten af. Door de groove van een nummer als 'Bionic Trunk' wordt het de luisteraar moeilijk gemaakt om stil te zitten. Dit wordt nog eens kracht bijgezet door de **Screamin' Jay Hawkins**-vocalen die De Dionyso de kant van de luisteraar op brult. Al luisterend wordt het duidelijk dat de band zichzelf niet te serieus neemt, met hier een vleugje **Captain Beefheart** en daar een vleugje van de latere albums van **Tom Waits**. Daarin ligt de kracht van deze plaat. Hoewel 'Musicking' iets meer gepolijst klinkt dan bijvoorbeeld hun eerdere 'Songbook Vol. 1' of 'Uterus And Fire', betekent dat nog niet dat de band mild is geworden. Dit wordt bijvoorbeeld nog maar eens duidelijk gemaakt op 'Left Hand Shake' of de lawaaiige afsluiter 'You That Is You'. Soms kan de repetitieve aard van de nummers ze net wat eentonig doen aanvoelen, en zou het album over het algemeen dus iets meer variatie kunnen gebruiken. Desondanks heeft Old Time Relijun nog maar eens laten zien dat ze het nog steeds in zich hebben om een fantastische bad trip van een plaat te kunnen neerzetten. (jsz)

Our Souls Are In The Hands Of The Translator

An Era Of Spiritual Tenebrae

(MODERN OBSCURE MUSIC)

De legendarische jazz- en noise-

pionier **Sun Ra** is al jaren (sinds 1993) dood, maar **Jamal R. Moss** (1973) wordt in zijn bio toch echt omschreven

als discipel. In Sun Ra's magische universum zijn de wonderen nog steeds de wereld niet uit en lekker aan het doorgaan, zo blijkt. Evengoed maakt de producer uit Chicago (met aliasen als **Hieroglyphic Being**, **The Sun God**, **IAMTHATIAM** en nu dus **Our Souls Are In The Hands Of The Translator**) een prachtig album. Twee tracks van per stuk zo'n twintig minuten, met golvende, vet aangezette en funky synthesizerbaslijnen, en daar bovenop dik uitgesmeerde melodielijnen en knerpnde, freaky synthlijntjes. Chicago house, electro en acid zijn dik verweven met de rusteloze, ja zelfs dansbare nummers, waar een onmiskenbaar verlangen naar hogere sferen vanaf spat. (avs)

Resina

Speechless

(L30701)

Ook al komt Resina, oftewel de Poolse Karolina Rec, uit de klassieke hoek, ze wilde gebruiken van de

daar gebruikte technieken, maar de rest er vanaf schrapen. En dat is haar redelijk gelukt, zelfs ondanks het drieëntwintigkoppige klassieke 441 Hz-kamerkoor. Naast dat zangkoor zijn er ook nog een drummer, en af en toe een fluitist en iemand voor veldopnamen en geluidsonwerp actief. Ook het instrument van Resina zelf, de cello, valt niet uit te vlakken. Een veelomvattend en heel gelaagd geluid is het geworden, niet in het minst door de productie van Daniel Rejmer (Ben Frost, Björk), die garant stond voor een dynamische, donkere en dramatische touch. 'Filmisch' is bij 'Speechless' een waar woord, 'sprake-loos' eigenlijk ook wel – zo'n rijk-geschakeerd, diepgaand en prachtig album hoor je niet vaak. Een heel groot oeuvre heeft Rec sinds haar debuut in 2016 nog niet opgebouwd, maar nu al staat ze met haar mix van noise, rock, ambient, koormuziek en klassiek met stip vooraan bij de moderne muziek. (avs)

Rival Consoles

Overflow

(ERASED TAPES)

De Brit Ryan Lee West draait al een poos mee en heeft ondertussen zeven albums uitgebracht op Erased Tapes, maar zijn project Rival Consoles lijkt maar moeilijk uit de schaduw te

kunnen komen van **Jon Hopkins**, waarmee hij vaak wordt vergeleken. In het verleden remixte hij onder meer **Nils Frahm**,

Vessels, **Ólafur Arnalds** en Hopkins, en dat laatste leek hem lange tijd parten te spelen. Op 'Overflow' gooit hij die (on)terechte vergelijking definitief van zich af. Rival Consoles heeft zijn eigen signatuur gevonden, los van wie dan ook. 'Overflow' is het album dat er zat aan te komen. Voor wie daar nog aan twijfelt, is er onder meer de unheimliche, dreigende ambient van openingstrack 'Monster', of 'Noise Call And Response II', waar West met de vingers in de neus het beste van **Bola** weet te evenaren. Ook het grootste 'Pulses Of Information' en 'Flow State' zijn adelbrieven van hedendaagse verhalende elektronica. West speelt met de contrasten kil en warm; zijn elektronica klinkt even analogoos als modern. Repetitieve structuren en soundscapes geven het geheel – een vlecht van IDM, ambient en minimal techno – een filmisch karakter. Dat 'Overflow' werd gemaakt als soundtrack én inspiratie voor de gelijknamige dansvoorstelling van de gerenommeerde choreograaf Alexander Whitley, zorgt overigens voor directe parallellen met het recentste album van **Murcof**. Dat was ook al zo'n ambitieus statement. (swat)

Marina Rosenfeld

Index

(ROOM40)

Met 'Index' heeft Marina Rosenfeld een van de meest bizarre albums gemaakt die ik in lange tijd gehoord heb. Ze maakt

haar muziek met behulp van zogeheten *dubplates*, die normaal gesproken bedoeld zijn om een persing van een vinylplaat uit te testen. Ze bestaan doorgaans uit aluminium, bedekt met een dun laagje lak. Met de juiste apparatuur kun je er zelf geluiden op zetten. Alleen is het materiaal weinig slijtvast. Rosenfeld heeft sinds 1997 een steeds uitdijende verzameling van die platen aangelegd. De geluiden die erop staan gebruikt ze als basis voor haar muziek. De splutters en tikken lijken sterk op de atmosferische storingen die **Alvin Lucier** en **Stephen McGreevy** met antennes opnamen en op plaat uitbrachten, maar Rosenfeld voegt daar allerhande klanken aan toe. Een aanhoudend piepen, omhoog en omlaag bewegende fluittonen, een zacht wegstervend rammelen, een vibrerend zoemen als van een elektrische gitaarsnaar wanneer een vingertop